

LBRIS

We know
books

Daniel Meurois

Cartea secretă a lui Jeshua

Viața ascunsă a lui Isus... conform Memoriei Timpului

Volumul I

Anotimpurile trezirii

Editura SOLISIS

Mai mulți mesageri, același mesaj

Turda, 2023

Cuprins

Prolog	11
Capitolul I: Eu nu sunt născut în Iudeea.....	15
Capitolul II: Av-Shtara.....	22
Capitolul III: Primii mei pași în Galileea.....	38
Capitolul IV: Acolo jos, într-o vâlcea.....	50
Capitolul V: Pe Thabor.....	59
Capitolul VI: Între măgar și catâr	75
Capitolul VII: În spatele zidurilor de pe muntele Krmel.....	85
Capitolul VIII: Lecțiile Venerabilului	105
Capitolul IX: Revelații	120
Capitolul X: Visul lui Yosh Heram	131
Capitolul XI: Cu Yo Hanan.....	143
Capitolul XII: Plecări și frontiere.....	161
Capitolul XIII: Un drum nesfârșit	182
Capitolul XIV: Mesajul lui Anahita.....	196
Capitolul XV: Memoria lui Zerah Ushtar	207
Capitolul XVI: Templul Celui Trezit.....	221
Capitolul XVII: Muntele lui Solomon.....	235
Capitolul XVIII: Babaji	250
Capitolul XIX: Pushkara	263
Capitolul XX: „Totul este bine așa...”	277
Capitolul XXI: Lângă Lamaas	287
Capitolul XXII: Zilele mele la Ie Nagar.....	311
Capitolul XXIII: Spre cel de-al douăzeci și doilea an al meu... ..	332
Capitolul XXIV: Cei șapte <i>Rishis</i>	347
Capitolul XXV: Agapele Fratelui Morya	358
Capitolul XXVI: Binecuvântarea	375
Capitolul XXVII: Memoria mea la feminin	382
Capitolul XXVIII: O lună de Tantra.....	394
Capitolul XXIX: Drumul spre Alexandria	404
Capitolul XXX: Adumbrirea.....	424
Glosar.....	447

Prolog

Această carte este cea mai improbabilă dintre toate cele la care m-am gândit vreodată că trebuie și aș putea să le scriu.

Și este totodată cea mai importantă provocare cu care m-am confruntat până astăzi.

Cei care mă citesc de mult timp, cunosc diversitatea subiectelor pe care le-am abordat în treizeci și cinci de ani de scriitură; ei știu, de asemenea, mai ales până la ce punct m-am străduit, de la început, să reînvii cu veridicitate Vremurile biblice datorită frumuseții și amplitudinii Învățăturilor lui Christ în starea lor originală.

Aceste mărturii, care s-au succedat de-a lungul anilor, constituie în mod cert, o bună parte din inima scrierilor mele...

După redactarea „*Testamentului celor trei Marii*”, nu vedeam totuși cum aș mai fi putut adăuga ceva pe aceasta temă. Și nu din cauză că aș fi socotit că Viața mi-ar fi oferit până atunci tot ce se poate afla despre această chestiune – nu putem crede asta niciodată atunci când este vorba despre impactul lui Isus asupra lumii noastre – ci pentru că mi se părea dificil să merg mai departe în intimitatea actorilor privilegiați ai acelei perioade.

Nu puteam concepe atunci ideea că o nouă invitație de a trece pragul Analelor akashice¹, mai intensă și mai hotărâtoare încă, îmi va fi lansată.

Și iată că improbabilul a devenit posibil...

---

¹ Este un termen folosit de autorii esoteriști în teosofie (și antropozofie) pentru a descrie înregistrările experiențelor de pe pământ, în plan subtil. Aceste înregistrări conțin toată cunoașterea întregii experiențe umane[,] cât și istoria cosmosului. Sunt prezentate metaforic ca o bibliotecă. Cf. Wikipedia.

A se vedea și *Registrelor Akashice* de același autor la solisis.org

Într-o anumită noapte de iunie, o chemare foarte precisă și insistentă de a redacta „Viața secretă a lui Jeshua” a venit să mă caute, trezindu-mă din somn. Era cererea explicită, formulată clar, adresată sufletului meu de a-și plonja privirea în memoria akashică a Învățătorului Isus, de-a lungul vieții Acestuia.

Să plonjez integral în aceste profunzimi, să-mi simt inima bătând acolo și apoi să ridic seva aceasta până în vârful peniței mele...

Și care ar fi motivul? Cred că răspunsul la această întrebare ar putea fi diferit pentru fiecare dintre cei care vor descoperi prezenta mărturie și vor accepta să se cufunde în ea.

Chiar dacă Sursa către care aspirăm este unică, setea noastră este de multe feluri.

Pentru unii, vor conta bineînțeles faptele istorice restituite, pentru că acestea se vor înmulți și se vor limpezi într-o manieră nouă și deseori neașteptată.

Dar pentru alții, va conta mai ales Lumina... o Lumină pe care m-am străduit să o adun cu un respect infinit timp de doi ani de scriitură, o Lumină de care lumea noastră, grav deficitară de Iubire, are o nevoie atât de ardentă... și atât de urgentă totodată!

Această carte nu este însă absolut deloc istorică. Evenimentele și Învățăturile pe care le reînvie sunt de altfel atemporale pentru că sunt fundamentale și arhetipale.

Esența lor, fiecare va înțelege asta, este mai mult ca niciodată extrem de actuală pentru că aruncă o incredibilă „punte vie” între Divin și omenesc...

Oricum, dincolo de orice, această lucrare a fost dorită din voința de a trezi acest Christ uitat dar în devenire care este în interiorul fiecăruia dintre noi. Dincolo de religii și credințe, cartea nu are deci altă rațiune de a fi, decât aceea de a stimula adevăratul soare al sufletului nostru.

Astfel, aceste pagini nu caută să întrețină nicio nostalgie, dar fac apel la Pacea și Fericirea existente în Clipa Prezentă. Pentru asta și din Iubire pură, de acolo de unde

se află El, Învățătorul Isus a dorit, fără nicio urmă de îndoială, să ofere cu simplitate conținutul propriei sale memorii femeilor și bărbaților de astăzi.

Fiți siguri că sunt pe deplin conștient de acest privilegiu remarcabil și de responsabilitatea de a fi servit ca și canal de transmisie.

Inițial, această lucrare nu trebuia să fie alcătuită decât dintr-un singur volum dar, de-a lungul scriiturii și în fața abundenței materialului, a devenit evident faptul că se impunea un al doilea volum. Așa se întâmplă uneori cu anumite opere care scapă voinței autorului și care se dezvoltă din ele însele.

Acum, când primul volum din „Cartea secretă a lui Jeshua” este finalizat și gata să își ia zborul, îmi exprim, înainte de toate, speranța de a fi fost demn de încrederea cu care am fost investit astfel încât să germineze Ceea ce trebuie să germineze...

Daniel Meurois

Capitolul I

Eu nu sunt născut în Iudeea...

Eu nu sunt născut în Iudeea, așa cum au vrut să spună unii, ci în însăși inima Galileii.

Satul nostru era ne semnificativ, atât de ne semnificativ încât cel care avea să devină tatăl meu, a preferat să vin pe lume la o milă de micuța lui locuință din cărămizi uscate.

Pe marginea unui drum bătut numai de negustori și turmele lor de măgari care se îndreptau spre mare, se afla o *bethsaida*, o căsuță de pescari care oferea tot din ceea ce ar fi avut nevoie un călător. Pe jumătate încastrată în stâncă, fusese construită de membrii Comunității¹ din care se trăgea și familia mea.

Era un refugiu vremelnic pentru bolnavi, nevoiași și cei care nu știau unde să meargă. Nu erau aici nici măgari, nici vite în fața adăpătorilor, ci numai oi și capre care lânzezeau ici colo și pe dealurile din împrejurimi.

Totuși, locul nu era atât de sărăcăcios pe cât părea. L-am revăzut adeseori... un pârâu curgea la câțiva pași de zidurile colibei, iarba stufoasă, mulți măslini și smochini care tentau călătorul.

La nașterea mea fusese multă lume, mult mai multă decât s-ar fi așteptat părinții mei. De fapt, cel care acceptase să fie tatăl meu, Yussaf², era un om respectat, nu numai în ținut ci până la Ierusalim. De-a lungul secolelor, s-a crezut că a fost tâmplar. Totuși, casele noastre erau atât de simplu concepute și construite încât nu aveau nevoie de meșteșugul demn de acest nume. Și aici, ca de atâtea ori, simbolul a înlocuit rapid realitatea faptelor...

---

¹ Fraternitatea eseniană. A se vedea și *Din amintirea unui esenian* de Daniel Meurois și Anne Givaudan la solisis.org.

² Iosif

LBRIS

We know
books

În realitate, dacă se întâmpla ca tatăl meu să lucreze cu lemnul, el confecționa mai degrabă tot felul de unelte, mese și bănci, uneori chiar și căruțe.

Dar asta era o ocupație mai puțin importantă a sa. Înainte de toate, era unul dintre primii preoți ai Comunității noastre. Nu vorbesc numai de colectivitatea din satul nostru, ci de cealaltă, mai extinsă, ai cărei membri erau răspândiți în toată țara... Fraternitatea eseniană. Din această cauză oamenii veneau adesea să-l consulte și se înclinau în fața lui.

În perioada tinereții sale, Bătrânii i-au încredințat responsabilitatea templului pe care Fraternitatea noastră îl administra la Ierusalim. Asta se întâmpla cu mult înainte să o ia de soție pe mama mea, Meryem.¹ Înțelepciunea și forța sa l-au ajutat să se distingă repede printre ceilalți bărbați.

Ca și cea a mamei, privirea lui a întâlnit-o profund pe a mea încă din primele zile ale venirii mele în această lume. Pe salteluța mea îndesată cu paie și de sub bucata de pânză cafenie cu care îmi acopereau trupul nou-născut, l-am văzut deseori, aplecându-se atât cât putea el, să-mi vadă chipul mai bine părănd să mai caute nu știam încă ce...

„Yussaf, Yussaf...” murmura el atunci.

Yussaf, Iosif... așa ar fi trebuit să mă numesc, același prenume ca al lui.

În ceea ce o privește pe mama, îmi amintesc că ea mă privea ca și cum nu aș fi fost „adevărat”. În conștiința mea de-abia ieșită dintr-un alt spațiu, îi ghiceam uimirea și întrebările. Erau, cred, asemănătoare cu ale mele și se traduceau cu o plonjare în necunoscut.

Foarte repede, mi-am dat seama că venirea mea suscita un real interes. Se discuta mult despre mine, mult prea mult după părerea părinților mei care, adeseori, se foloseau de subterfugii ca să scape de ochii curioși ai unora sau altora.

---

¹ Maria. A se vedea și *Testamentul celor Trei Marii* de același autor la editura Solisis.

După doar câteva săptămâni de la nașterea mea, am perceput o agitație neobișnuită sub acoperișul nostru și apoi, într-o dimineață, la ivirea zorilor, am simțit cum două mâini mă extrăgeau delicat din somn ca să mă învelească în același timp, într-o țesătură mare.

Memoria mea a păstrat toate acestea ca pe o comoară... chiar această percepție a aerului rece care mi-a atins chipul de îndată ce tatăl meu m-a trecut pragul ușii în brațele sale. Mantaua nopții scânteia încă pe alocuri, deasupra noastră. Ochii mei s-au pierdut în zare...

Câțiva pași către nu știam unde în întuneric... și un măgar a început să ragă, apoi doi, apoi trei... de parcă ai fi zis că răgeau toți măgarii din sat!

Oare trupul meu de sugar a plâns din reflex? Poate, pentru că am auzit timbrul vocii mamei mele și i-am ghicit mâna așezându-mi-se pe frunte.

S-a produs atunci o mică zdruncinătură și m-am trezit pe fundul unui coșuleț care trebuia să fi fost atașat de spinarea unui animal. Mi-a plăcut imediat mirosul lui de transpirație care se degaja. Era cald și liniștitor, aproape matern, în mijlocul câtorva voci care începeau să se amestece cu cele ale părinților mei.

Șușoteau, dar îmi amintesc înainte de toate, de frenezia care îi stăpânea pe toți.

Plecam... era sigur. În spatele pleoapelor care se închideau singure, am știut-o imediat.

Zdruncinăturile drumului m-au trezit, în final. Din spatele voalului cu care mă acoperiseră, am văzut miezul zilei și am primit căldura soarelui. Încă o dată, cred că corpul meu a vărsat câteva lacrimi și a scos câteva strigăte... am recunoscut atunci sânul pe care mi-l oferea mama... și am adormit din nou.

Evident că n-aș putea zice câte zile au trecut astfel, străbătând cărări și drumuri lăturalnice, printre măslinii sau printre stâncile vreunui platou deșertic.

Îmi amintesc, mai ales, acel sfârșit de după-amiază când ne-am oprit aproape de o stână. Un fir de apă vie se strecura printre pietre și iarba micuță, la vreo zece pași de ziduri. Cred că a fost cântecul apei cel care a fixat acele clipe în memoria mea.

Tocmai mă așezaseră pe o cuvertură de lână groasă... și, pentru prima dată de când plecasem din satul nostru, mi-am dat seama că nu erau numai părinții mei cei care aveau grijă de mine. Eram un grup mic de cinci sau șase persoane. Aveam, de asemenea, doi măgari și un catâr. Am văzut că îmi dezlegau coșulețul de pe acesta din urmă, semn că urma să ne petrecem noaptea aici.

Odată cu lăsarea serii, frunțile s-au încruntat din ce în ce mai tare, mai ales cea a tatălui meu; apoi, au început să vorbească serios în jurul meu...

În acel moment am început să privesc fix toate chipurile pe care ochii mei puteau să le zărească în lumina de chihlimbar care învăluia tabăra noastră. Am făcut-o parcă din reflex sau, reluând inconștient un vechi obicei al sufletului meu.

Bineînțeles, abia reapăream în această lume și gândurile mele de-abia mijeau, dar eu vroiam să văd...

Nu căutam ochii, nu, nici măcar privirile care vorbesc în spatele lor... vroiam, pur și simplu, să găsesc această flacăra micuță care sclipește și dansează deasupra capului oricărei ființe omenești. Această mică flacăra care uneori limpezește totul și vorbește despre sensul vieții lor. Era chiar acolo, la fiecare... vorbea despre recunoștință, vorbea despre familie.

Începând cu acest moment, am știut că am venit printre ai mei, printre cei cu care trebuia să parcurg cea mai mare călătorie a mea.

Așadar, viziunea „nemateriei” mi-a oferit certitudinea înrădăcinării mele, în acea seară, și de asemenea, certitudinea că eram un semn de întrebare.

Unde mă duceau? Nu știam bineinteles, sau cel puțin, uitasem acest lucru datorită saltului în vid. Totuși, îmi dădeam seama că era important și, oricât de mic aș fi fost pe fundul coșulețului meu, această certitudine dădu naștere în mine celui dintâi sentiment de fericire. Eu mergeam, noi mergeam unde trebuia și simțeam că așa era bine...

La fel de bine a fost și când ne-am oprit într-o mică *bethsaidă* situată cam la o zi de mers de Ierusalim. Îmi dădeam seama că Meryem, mama mea, era epuizată. Așadar, s-a hotărât să ne odihnim câtva timp în acel loc.

Locul acesta era înainte de toate o peșteră adâncă așa cum erau multe altele de prin regiunea asta a Iudeii. De fapt, era vorba de un fost adăpost de păstori pe care esenienii l-au transformat într-un loc de odihnă.

Pierdută printre dealurile mici, calcaroase și mângâiată în acea perioadă a anului de un vânt călduț, *bethsaida* oferea un acoperiș mult mai plăcut decât orice adăpost ar fi putut găsi ai mei la Ierusalim.

Pe jumătate adormit pe o parte a catârului meu, am și acum în minte parfumul ierburilor sălbatice care duceau până la adăpost.

Aici este locul în care istoria oficială a vrut să mă fi născut în realitate, noi nu am stat în acest loc decât vreo zece zile înainte să ne continuăm drumul spre sud.

Și tot în acest loc, privirea mea descoperi o alta care, de-a lungul vieții mele, a însemnat mult. Una dintre acele „priviri bătrâne” care se încrustează ușor în inimă atunci când le întâlnești cu adevărat. Era privirea unui om care purta același nume ca și tatăl meu și deci, ca și mine.

Ani și ani mai târziu, atunci când am fost destul de mare să pricep mai bine ce s-a întâmplat, am știut că acest om venea dintr-un târgușor apropiat numit Ha Ramathaïm¹.

---

¹ Numele Ha Ramathaïm a fost tradus prin cel de Arimateea. Acest sat, unde a trăit Iosif din Arimateea, corespunde în ziua de azi celui numit Er Ram, situat pe teritoriul palestinian, la circa opt kilometri de Ierusalim, nu departe de Bethleem. (nota aut.)

Deși membru al familiei noastre, el poseda multe bunuri și se ținea oarecum departe de Fraternitatea noastră. Ar fi vrut să stăm în casa lui pentru că vestea despre călătoria noastră a ajuns până la el.

Yussaf din Ha Ramathaïm ar fi schimbat chiar câteva cuvinte cu tatăl meu despre acest lucru, deoarece, după spusele lui, locul pe care l-am ales noi era amplasat pe teritoriul unui fost cult războinic¹ și deci, prost ales. În consecință, nu putea să ne fie benefic.

Oricum lucrurile s-au rezolvat pentru că s-a decis ca unchiul meu Yussaf să ne însoțească pe tot restul călătoriei noastre. Și datorită lui, ne-am ales și cu încă doi dromaderi și un catâr.

Nu mai știu exact câte săptămâni a durat călătoria noastră. Țin minte mai ales căldura sufocantă, continuă și rugăciunile aproape neîntrerupte care mă legănau din zori și până la asfințit. Erau și acele discuții interminabile, în fiecare seară, adesea în jurul unui foc.

Fără să pătrund sensul cuvintelor schimbate, aveam înainte de toate, senzația că înțelegeam esența din ceea ce se vorbea și nu mă puteam împiedica să gesticulez în brațele mamei mele. Totuși, deseori, se ținea departe de conversații ca și cum ar fi plictisit-o și prefera mai degrabă să se scufunde în ochii mei atunci când nu voiam să dorm.

Într-o zi, pe drumurile sinuoase pe care le parcurgeam fără încetare și din întâmplare parcă, mi-am dat seama că mergeam de-a lungul unei întinderi imense de apă. Era atât de vastă încât era dificil să-i ghicesc celălalt mal acoperit de curmali.

Nu știam, bineînțeles, că era Nilul, dar vederea lui îmi fu de îndată atât de dulce și familiară... atât de familiară și purtătoare de amintiri încât, câteva clipe mai târziu, nu mi-am putut reține un fel de furie puternică.

---

¹ Numele de Bethleem, în Iudeea, nu ar însemna „Casa pâinii” ci ar proveni mai degrabă din Bet Lahamn, zeitate canaană a războiului.

Aceasta îmi cuprinse brusc corpul de sugar și lacrimile mele fură greu de stăvilit. Erau încărcate de atâta durere... aceea de a fi acolo, imobilizat pe spinarea unui animal, înfășurat în pânza sub care mă sufocam, incapabil de a mă ridica și de a fugi spre apa fluviului să îmi înmoi picioarele și să-i simt prospețimea.

Închisoarea mea era totală; singurele remedii au fost vocea tatălui meu și somnul epuizării care m-au scăpat de grațiile sale.

A venit și o dimineață în care ni s-a spus să trecem Nilul, o treabă delicată datorită animalelor noastre. Totuși, în mijlocul aglomerației, cu zgomotul vâslelor prin apă, cu pocniturile velelor în vânt și plânsetele dromaderilor, totul s-a petrecut ca într-un vis. Am fost pus în sfârșit pe nisipul gol, cel mai frumos cadou dintre toate pe care mi le-ar fi putut face cineva.

Au fost spuse câteva cuvinte, cântece s-au ridicat în depărtare... apoi, micul nostru grup și-a reluat liniștit drumul.

Am fost legat de burta mamei cu ajutorul unei bucăți de pânză. Cu obrazul culcat pe abdomenul ei, puteam zări uneori elementele decorului prin care treceam. Un alt cadou...

Mici dune, case sărăcăcioase de pământ, un puț la baza solului și apoi, dintr-odată, ceva mai mare, mai puternic: aproape de o perdea fragilă de verdeață, se profila ceea ce semăna cu o clădire. Un templu...

Capitolul II

Av-Shtara...

Când mi-a revenit în memorie, pentru prima dată, acest moment, am înțeles că ceva din mine știa deja ce reprezenta acest templu.

Da, era desigur un templu... dar nu era totuși construcția pe care o identificam ca atare în spatele ochilor mei orbiți de soare, era vorba de acea lumină discretă și revelatorie pe care doar Sacrul știe să o emită.

Ne-am apropiat încet de el...

Câteva persoane și-au manifestat la început neîncrederea față de venirea noastră, cum mi s-a spus cu mulți ani mai târziu. Deci, nu a fost atât de simplu să trecem pragul acestui loc, chiar și pentru faptul că niciunul dintre noi nu vorbea cu adevărat limba acelor locuri. A trebuit ca tatăl meu să aibă intuiția și să își arate steaua de bronz în opt colțuri care atârna în permanență la pieptul lui, la capătul unui lântisor și apoi inelul de pe degetul arătător de la mâna dreaptă.

La vederea acestora, un preot care a fost anunțat de venirea noastră, s-a grăbit să ne conducă într-o primă curte topită de căldură. De acolo, am fost conduși pe o terasă aflată la înălțime, pe colțul căreia se afla instalat un cort dintr-o pânză imensă. Ni se spuse că acela era locul unde vom ședea noi, deoarece camerele sanctuarului erau modeste și se aflau, de asemenea, în reparație.

Am trăit aici cum am putut timp de mai multe zile înainte să am senzația că se întâmpla ceva.

În ceea ce îi privea pe tatăl meu și unchiul Yussaf, aceștia umblau încoace și încolo tot timpul, între cortul nostru și o altă zonă a templului. Păreau preocupați și șușoteau în cea mai mare parte a timpului, agitând în fața chipului lor un fel de frunză uscată ce ținea loc de evantai.

Într-o noapte, alungit pe dalele de piatră calde încă ale terasei noastre, i-am văzut pe amândoi arătând îndelung cu degetul o anumită grupare de stele din profunzimea cerului.

Părea că acest lucru îi bucură și avu efectul de a atrage și alte persoane din grup pe care nu le identificasem până atunci cu adevărat. În astfel de momente mama se mulțumea să suradă, ca și cum comentariile bărbaților nu ar fi însemnat mare lucru.

Sosi însă o zi, poate cu vreo două săptămâni după venirea noastră, când lucrurile au luat o altă întorsătură.

Pentru prima dată am văzut apărând pe terasa noastră silueta mare și austeră a unui bărbat, diferit de cei care veneau uneori să ne viziteze.

După ce s-a înclinat îndelung în fața părinților mei, îi rugă să-l urmeze vorba destul de bine limba noastră.

În clipa imediat următoare eram purtat de brațele tatălui meu. După ce am coborât niște scări, am început să parcurgem un labirint de coridoare strâmte pe pereții cărora erau gravate o mulțime de forme. Aerul era sufocant aici.

Drumul nostru se opri în sfârșit într-o curte mică pătrată, delimitată prin niște coloane de lemn și un vestibul. Era la umbră ne-am așezat pe covoarele care acopereau solul.

Îmi amintesc de sulurile din palmier și de tăblițele de argilă uscată care se aflau în mijloc, pe covor.

Ca și atâtea lucruri familiare pe care însă nu puteam să le identific atunci, imaginea tăblițelor, mai ales, nu îmi era necunoscută. Semne și desene misterioase erau gravate pe ele, aparent aleatoriu, dar în realitate, foarte savant.

Am fost așezat imediat pe sol, față în față cu aceste tăblițe, ca și cum aș fi fost în stare să înțeleg ceva din ele. Pare-se că am râs.

Preotul care ne-a condus aici, atât de grav și de demn în ochii mei, a început atunci să țină un discurs lung sau mai degrabă o explicație foarte serioasă. În timp ce vocea sa suna ciudat în interiorul meu, îi urmăream degetul de